

皇叔

เสด็จอา

ต้าเฟิงกวากั้ว (大风刮过) เขียน
ซิวจิ้น แป
ENO 何何舞 ภาพ

overgray

เสด็จอา

ต้าเฟิงกวากัววี่ เซียน ซิวจิ้น แปลา

《皇叔》

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 大风刮过 Da Feng Gua Guo
Thai edition rights under license granted by Beijing Memory House Culture Co., Ltd.
(北京记忆坊文化信息咨询有限公司)

Illustrations © 何何舞 ENO

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2449-2

ภาพปก 何何舞 ENO

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พิมพ์

กระดานชนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

โอเวอร์เกียร์มาพร้อมกับนิยายแปลจีนโบราณกันบ้าง เพราะไม่ว่าจะยุคสมัยใด หรือส่วนใดของโลกใบนี้ เรื่องราวความรักก็ดำรงอยู่เสมอ บางเรื่องราวอาจเป็นที่ประจักษ์ต่อผู้คนนับร้อยนับพัน แต่บางเรื่องราวก็เกิดขึ้นอย่างเงียบงัน มีเพียงตนเองที่รู้ดีเข้าใจ

บรรยายกาศในเรื่องนี้อยู่ในสังคมชั้นสูง เพราะขึ้นชื่อว่า 'เสด็จอา' ก็แน่นอนว่า ต้องเกี่ยวพันกับเชื้อพระวงศ์และความเป็นไปในราชสำนักที่มีทั้งความรัก การแก่งแย่งชิงดี แผนการในใจของผู้คนที่ยากจะคาดเดา ผ่านมุมมองของ 'ไหวอ๋อง' เสด็จอาคนเก่งที่ออกจะอาภัพไปสักหน่อย แต่มีชีวิตที่น่าสนใจมากๆ

อย่ารอช้า...เรามาร่วมลุ้นร่วมสัมผัสประสบการณ์อันสนุกเข้มข้นและเรื่องราวความรักبابเสด็จอา กันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกียร์

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย overgray ได้ที่

www.facebook.com/overgrayyyy

บทที่ 1

ข้าคือพระปิตุลา ผู้เป็นอาของฮ่องเต้

ทว่าข้ามิใช่อาแท้ๆ การสืบสายนั้นห่างกันอยู่ชั้นหนึ่ง บิดาของข้ากับ
ถงกวงตี้ ปู่ของฮ่องเต้องค์ปัจจุบันเป็นพี่น้องร่วมอุทรกัน ข้าจึงนับเป็นอา
ผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของพระบิดาของฮ่องเต้

แต่เหล่าพี่น้องของอดีตฮ่องเต้ล้วนตายไปหมดแล้ว ข้าซึ่งเป็นอาไม่แท้
จึงได้กลายเป็นอาที่สนิทชิดเชื้อยิ่งกว่าอาแท้ๆ เสียอีก

ประโยคสุดท้ายอันน่าสะอิดสะเอียนนั้นมิใช่ข้าเป็นคนพูด

คนที่พูดประโยคนี้คือไทเฮา

ครั้งแรกที่ไทเฮาเอ่ยประโยคนี้ออกมาฮ่องเต้ยังไม่ขึ้นครองราชย์
อดีตฮ่องเต้เองก็เพิ่งเสด็จสวรรคต พระนางสวมชุดไว้ทุกข์ หันมาเอ่ยกับข้า
ด้วยขอบตาแดงก่ำว่า 'เจิงจวิน แม่เจ้าจะเป็นลูกพี่ลูกน้องของอดีตฮ่องเต้
แต่ใจข้าเห็นเจ้าเป็นน้องแท้ๆ ของสามีมาโดยตลอด เจ้าเป็นอาที่ใกล้ชิดกับ
จีเจ๋อที่สุด สนิทชิดเชื้อยิ่งกว่าอาแท้ๆ เสียอีก'

ตอนนั้นข้าที่กำลังเศร้าโศกเสียใจรำลึกถึงอดีตฮ่องเต้อยู่พลันถูกคำพูด
ประโยคนี้นของพระนางทำให้ชนลูกเป็นตุ่มหนึ่งโกไปทั้งตัว

จากนั้นประโยคสุดท้ายของพระนางก็ตามมาในทันทีว่า 'วันหน้าจีเจ๋อ
ยังต้องพึ่งพาเจ้านะเจิงจวิน ช่วยเหลือเขาให้มาก ข้าขอรับรองเจ้าตรงนี้แล้ว'

หลังจากวันนั้นมารดาของข้าก็มีประโยคสรุปได้ยอดเยี่ยมยิ่ง นางบอกว่า

'ผู้ที่ร้ายล้อมโอบค้อมบัลลังก์ของฮ่องเต้ เมื่อต้องการใช้ประโยชน์จากเจ้า ก็ตีสนิทกับเจ้ามากกว่าใครทั้งสิ้น เมื่อไร้ประโยชน์แล้วก็แทบอยากจะทำให้เจ้าตายไปเสีย'

จนเมื่อฝ่าบาททรงว่าราชการเองได้ บัลลังก์มั่นคงดังคราบเขม่าติดกระดูกะ บางครายามข้าเข้าๆ ออกๆ วังหลวงและได้พบไทเฮา สายตาที่พระนางมองข้า ข้างดูเหมือนอยากจะทำให้ข้าตามไปปรับใช้อุดตออย่างใดอย่างนั้น

คล้ายกับเมื่อปีนั้น อดีตฮ่องเต้และคนข้างกายก็มองบิดาของข้าเช่นนี้ ทรงยึดกุมความหวังเช่นนี้ไว้ในใจอยู่หลายปี ทำยที่สุดก็สมหวังในวันที่บิดาข้า ถูกฝังลงดิน ข้าคิดว่าวันที่พระองค์สวรรคตไปคงหลับตาลงได้อย่างสบายใจ น่าเสียดายที่โชคร้ายของรุ่นก่อนยังคงถ่ายทอดมาถึงรุ่นปัจจุบัน ฮองเฮา และโอรสของพระองค์ได้เจริญรอยตาม นั่นคือยังคงหมายหัวข้า

ตราบนานเข้าลงใจแล้วนั่นแหละ เรื่องนี้จึงจะนับว่าสิ้นสุด

เคยมีคนวางงานอ่านรายงานสถานการณ์ของราชวงศ์ยามนี้แล้วสรุป ออกมาเป็นสามเนื้อร้ายของราชสำนัก

หวังจินจอมเขมือบ ท้องพระคลังไม่เคยเต็ม

อวันถึงลักลอบเล่นพวก การเมืองไม่ใสสะอาด

ไหว่อ่องกุมอำนาจ หัวหน้าร้ายพิช สันคลอนบัลลังก์ฮ่องเต้

หัวหน้าร้ายพิชที่กล่าวถึง ยอดคนชั่วผู้กุมอำนาจ เนื้อร้ายก้อนใหญ่ที่สุด ก็คืออ่องน้อยอย่างข้า ไหว่อ่องเจิงจวินนั่นเอง

กับคำพูดทำนองนี้ ข้ากล่าวได้เพียงว่าสนใจเหลือเกิน

แท้จริงแล้วข้าทำตัวอยู่ในกรอบมาโดยตลอด จงรักภักดี ไร้จิต คิดกบฏโกยอำนาจ ไร้ใจจับจองบัลลังก์ฮ่องเต้ ข้ากล่าวพูดว่าในราชสำนักนี้ ไม่มีขุนนางที่จงรักภักดีไปมากกว่าข้าอีกแล้ว

ที่น่าสลดที่สุดก็คือเรื่องที่ข้าเป็นขุนนางผู้ซื่อสัตย์นั้นได้ล้านี้กลับมีคนเชื่อ อยู่ไม่กี่คน

แต่ข้าเป็นคนมีเหตุมีผลเสมอ ข้าขอพูดเหตุผลประโยคหนึ่งว่า

การที่คนอื่นเข้าใจไปเช่นนี้ ความผิดมากมายที่สุดยังคงตกอยู่ที่บิดาข้า

ข้าจำได้ว่าเมื่อครั้งยังเยาว์ มารดามักพูดกับข้าว่า 'บิดาของเจ้าเป็นคนโง่ที่สุดที่ข้าเคยพบพานมาในชีวิต' จากนั้นนางก็จะลูบศีรษะข้าพลางเอ่ยว่า 'เจ้าอย่าได้เป็นเช่นเขาเด็ดขาด'

ในสายตาของคนภายนอก บิดาของข้าไม่ได้ใกล้เคียงกับคำว่าโง่เลย แม้แต่น้อย อายุสิบห้าปีเข้าร่วมสงคราม อายุสิบเจ็ดปีก็ได้เป็นแม่ทัพใหญ่ ตลอดชีวิตวันเวลาส่วนมากใช้ชีวิตบนหลังม้า พ่ายแพ้เพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น

แต่ในสายตาของมารดาและข้าที่ต่อมาเริ่มรู้ดีเสียแล้ว บิดาของข้านั้นช่างขาดแคลนจิตใจหวาดระแวง

ท่านเป็นน้องชายคนเล็กของฮ่องเต้ถึงกวางตี้ ท่านมักย้อนระลึกถึงพระองค์ด้วยน้ำตาคลอเบ้าว่าเมื่อวัยเยาว์พระองค์ได้ดูแลท่าน รักท่านเช่นไรบ้าง ทรงสอนหนังสือให้ท่านด้วยพระองค์เอง ตอนนอนก็ช่วยห่มผ้าให้ อากาศเย็นก็คอยเพิ่มเสื้อผ้าให้...ผลคือท่านยอมควักเนื้อเฉือนหัวใจเพื่อตอบแทนคุณของเสด็จพี่

แต่ถึงกวางตี้มีสุขภาพอ่อนแอ เสด็จสวรรคตก่อนวัยอันควร บิดาข้ายังไม่ทันได้แทนคุณ หลังจากร้องไห้หลังน้ำตาน้ำมูกแทบขาดใจ บิดาข้าก็ตัดสินใจตอบแทนบุญคุณนี้ไปยังโอรสของกงกวางตี้ พระบิดาของฮ่องเต้องค์ปัจจุบันแทน

ขอเพียงด้านซ้ายแดนมีการเคลื่อนไหว ท่านก็จะรีบเสด็จตัวไปยังแนวหน้าทันที เวลามีการว่าราชการ มีสิ่งใดที่ท่านรู้สึกว่าสามารถช่วยเหลือราชสำนักและแผ่นดินได้ ท่านต้องถ่ายทอดออกไป บ่อยครั้งกระทำด้วยอารมณ์ฮึกเหิมเร่าร้อน แต่คำเตือนมักไม่รับหู ท่านนึกว่าจงรักภักดีทั้งหัวใจ แต่ในสายตาของฮ่องเต้ นี่คือการดูถูกการสูงส่งลัทธิลัทธิ นาย เรียกได้ว่าพระนั่งหลงอำนาจ

มารดาข้าเคยเตือนท่านแล้ว แต่ท่านไม่ฟัง ท่านรู้ดีว่านั่นเป็นความคิดของสตรีเพศ หัวใจจงรักภักดีของท่านผืนฟ้าผืนดินรู้ตะวันจันทราเห็นเป็นพยานแล้วโยลูกหลานเชื้อพระวงศ์แท้ๆ ของฮ่องเต้จะสัมผัสไม่ได้

มารดาของข้าจนใจ ได้แต่มองเขาโง่ไปจนถึงวาระสุดท้าย

บิดาข้าจากโลกนี้ไป อำนาจการทหารของท่านก็ถูกขุนนางสำคัญแบ่งทอนไปทันที ข้าก็ได้แต่รับช่วงต่อตำแหน่งอ่อนๆ มิได้รับตำแหน่งขุนนางกรมสำคัญอันใดในราชสำนัก นอกจากข้าแล้ว ฮองเฒ่ายังมีพระปิตุลาอีกหลายท่าน ซึ่งต่างก็มีตำแหน่งอ่อนทั้งสิ้น และไม่ว่าใครก็มีอำนาจมากกว่าพวกเราวังหลวงฮอง แต่ไม่รู้ด้วยเหตุใด คนนอกเหล่านั้นถึงมักรู้สึกราววังหลวงฮองของเราต้องครอบครองกองกำลังลี้ภัยอยู่กองกำลังหนึ่งที่เพียงพอจะล้มล้างราชวงศ์ได้

เมื่อปีนั้น ยามที่อดีตฮ่องเต้เฟิงสวรรคต ไทเฮากล่าวคำชวนสะอิดสะเอียนนั้นกับข้า ปากของข้าก็แคว้นคำไปเฉยๆ ไหนเลยจะรู้ว่าคืนวันนั้นลูกพี่ลูกน้องของข้าและขุนนางคนสำคัญของราชสำนักได้เปิดประชุมกันและชวนข้าเข้าร่วมด้วย ครั้งนั้นเป็นอวสานถึงอาจารย์ของอัศวรเสนาบดีที่พูดว่า 'แคว้นไม่อาจไร้ผู้นำแม้เพียงวันเดียว แต่นับจากฮ่องเต้สวรรคต บัลลังก์มังกรก็ว่างลงสองวันแล้ว รัชทายาทฉีเจ๋อยังทรงพระเยาว์ อ่องทุกท่านและได้เข้าทั้งหลายคิดเห็นประการใด'

เมื่อถามมาถึงข้า ข้าก็พูดความจริงไปสองประโยคว่า 'องค์รัชทายาทสืบทอดตำแหน่ง ถูกต้องตามหลักฟ้าดิน ขอกล่าววาทจาไมเคารพสักกนิธ นับแต่องค์ชายฉีเจ๋อประสูติมาข้าก็เฝ้าดูพระองค์เจริญพระชันษา ทรงเฉลียวฉลาดเฉียบแหลม น้ำพระทัยกว้างขวางมีพระเมตตามาตั้งแต่เด็ก มาวันนี้แม้ยังทรงพระเยาว์ แต่หากเจริญพระชันษาแล้วต้องเป็นฮ่องเต้ผู้ทรงคุณธรรมแน่นอน' ข้าพูดความจริงแล้วพ่วงด้วยการยกยอฮ่องเต้ต่ออีกเล็กน้อย คิดว่าเช่นนี้น่าจะมีประโยชน์บ้างในภายภาคหน้า

วันรุ่งขึ้น ฉีเจ๋อก็ได้สืบทอดตำแหน่งฮองเฒ่า เย็นวันนั้นไทเฮาให้คนมาเรียกข้าเข้าวัง ทรงไล่คนซ้ายขวาออกไปจากห้องทรงพระอักษรแล้วจูงมือของฝ่าบาทมาตรัสว่า 'ฝ่าบาท ทรงเป็นฮองเฒ่าแล้วก็อย่าได้ลืมความชอบของเสด็จอาหลวงฮองอย่างเด็ดขาด ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ในราชสำนักเสด็จอาหลวงฮองก็ต้องช่วยฝ่าบาทให้มากเช่นกัน'

สายตาของไทเฮาเต็มไปด้วยความหมายลึกซึ้ง ข้าอยากจะอธิบายให้

พระนางพึงเหลือเกินว่าต้องมีการเข้าใจผิดบางอย่างแน่ แต่ก็อธิบายไม่ได้
คนเราก็เป็นเสียอย่างนี้ ยิ่งเจ้าอธิบายว่าเจ้าไม่มี เขาก็ยิ่งรู้สึกว่ามี
กองกำลังลับของวังหลวงอยู่ในความคิดของผู้อื่นโดยเฉพาะในความคิด
ของไทเฮานั้นยิ่งขยายเติบโตขึ้นเรื่อยๆ

ข้าจึงโชคดีได้เป็นขุนนางคนสำคัญอันดับหนึ่งของราชวงศ์ และเป็น
อัครราชทูตในความคิดของคนใต้หล้าตราบนานเท่านาน

วันนี้คือวันที่สองเดือนสี่

เดือนเป็นเลขคู่ วันที่เป็นเลขคู่ นี่นับเป็นวันดีวันหนึ่ง เหมาะสมสำหรับ
การขึ้นบ้านใหม่ แต่งงาน อาบน้ำ และออกเดินทาง

ข้ากำลังนั่งอยู่ที่โถงรับแขกด้านหน้า

ในโถงรับแขกมีแขกอยู่สองคน หนึ่งคืออวิ๋นอวิ๋นลูกชายของอวิ๋นถึง
ส่วนอีกคนได้ข่าวมาว่าเพิ่งได้รับการสนับสนุนให้เป็นผู้ตรวจการน้อย
ในสำนักตรวจการ

อวิ๋นถึงซึ่งเป็นหนึ่งในสามเนื้อร้ายที่ก่อนเล็กกว่าข้าเล็กน้อยมิได้มีแต่
ชื่อเสียงจอมปลอมเท่านั้น แ่ดูลูกชายของเขาอย่างอวิ๋นอวิ๋นก็แล้ว อายุเพียงแค
ยี่สิบสองยี่สิบสามปีกลับดำรงตำแหน่งขุนนางน้อยใหญ่ถึงสามสี่ตำแหน่ง
ในราชสำนัก หัวหน้าสำนักตรวจการก็เป็นหนึ่งในนั้น และผู้ตรวจการน้อยคนใหม่
ที่อายุน้อยกว่าเขาหลายปีก็ทำได้เพียงเคารพนบนอบต่อเขา ยอมให้ถูกลากมา
คารวะซ้ำ

อวิ๋นอวิ๋นพูดกับข้าด้วยท่าทีจริงจัง "ผู้ตรวจการน้อยเฮื่อนั้นเป็นคนเก่ง
ที่หาได้ยาก เพียงแต่อายุน้อย ประสบการณ์ยังอ่อนด้อย หวังว่าในวันข้างหน้า
ไหวอ่องจะช่วยดูแลด้วย"

จากนั้นก็หันไปพูดยิ้มๆ กับผู้ตรวจการน้อยสกุลเฮื่อที่ท่าตัวอยู่ในระเบียบ
เสียจนคล้ายไม้กระดานฝาโลง "เจ้าคงรู้จักไหวอ่อง เขาไม่เพียงเป็นพระปิตุลา
ของฝ่าบาท แต่ยังเป็นพระปิตุลาที่สนิทสนมกับฝ่าบาทมากที่สุดด้วย"

คำพูดนี้ข้าได้ยินมาตลอดระยะเวลาหลายปีจนชินชาเสียแล้ว ดังนั้นจึง

แค่หันไปมอบรอยยิ้มเป็นมิตรให้แกผู้ตรวจการน้อย

ทว่าแค่การเข้าพบปกติธรรมดาครั้งหนึ่งก็สมควรเป็นเช่นนี้

จนกระทั่งชายาของข้าพหุนั้นเข้ามา

ฉิหลี่ หลานอีกคนของข้าซึ่งเป็นทนายทโฉบ้องเคยติติงข้าว่า 'เสด็จอาอะไรก็ดีทั้งนั้น เพียงแต่ไม่ว่าเจอเรื่องอะไรก็คิดแต่ว่าเหตุผลในได้หล่านี้ล้วนอยู่ข้างท่าน สิ่งใดๆ ล้วนเป็นความผิดของคนรอบข้าง ส่วนท่านไม่เคยผิดเลย ข้อเสียนี้ข้างทำให้คนจิตใจเสียจริง'

ข้ารู้สึกคำพูดของเขาไม่ถูกต้องมาโดยตลอด ข้านึกค่านอย่างยิ่ง แต่ไหนแต่ไรมาข้ามักพิจารณาตนเองเสมอ เมื่อเจอเรื่องอันใดก็จะหาว่าตนทำผิดเช่นไรก่อน แต่ปกติแล้วก็จะหาไม่เจอจริงๆ เช่นนี้ถึงไปหาจากผู้อื่น

ตอนนี้ก็เช่นกัน ข้ามองไปที่ชายา ก็ยังคงพิจารณาตนเองว่าไปทำเรื่องอะไรที่ทำให้นางกระทำกิริยาผิดมารยาทน่าตกตะลึงเช่นนั้น

ข้าพิจารณาอยู่ชั่วครู่ พบว่าไม่ได้ทำอะไรผิด

ตั้งแต่นางแต่งข้าวังหลวงของข้า หลายปีมานี้ข้าก็เคารพ เลี้ยงดูนางนางต้องการทอง ข้าก็จะไม่ให้เงินนางเด็ดขาด นางต้องการสวมผ้าไหม ข้าก็จะไม่ให้นางสวมผ้าตัวนแน่นอน

หนึ่ง ข้าไม่เคยพูดกับนางรุนแรง สอง ข้าไม่เคยรับอนุ

แต่เหตุใดชายาถึงได้ยืนหลังตั้งตรง เข็ดหน้ายี้ตอกแล้วพูดว่า "ท่านอ่องข้าท้องแล้ว! แนนอนว่าไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน!"

โง่รับแขกเจียบสนิท

สีหน้าของผู้ตรวจการน้อยเฮ่ตลกใจจนขีดขาว ส่วนอวินอวีหลุดหัวเราะครั้งหนึ่ง

นางเปี่ยงกาย ชี้ไปยังเงาร่างที่ถูกมัดเป็นขนมจ้างตรงข้างประตูกันโง่รับแขกกับห้องด้านใน "ข้าขอบอกท่านอ่องอย่างไม่ว่า เด็กในท้องของข้าเป็นลูกของข้ากับเขา!"

ผู้ตรวจการน้อยเฮ่ที่หน้าขีดเขียวตัวสั่นระริกพลันลุกขึ้นคิดจะไป แต่อวินอวีทับชายแขนเสื้อเขาอยู่ บังคับให้นางนั่งลง ส่วนตนเองยิ้มระรื่น

ชมเหตุการณ์ต่อไป

ชายามองข้าด้วยใบหน้าอาบน้ำตา กล่าวเสียงเจี๊ยบขาด "วันนี้ข้าทำเรื่อง
เช่นนี้ เพราะข้าต้องการจะพูดออกมาต่อหน้าธารกำนัล ท่านองค์คิดจะจัดการข้า
เช่นไร" นางจ้องข้า สายตาประหนึ่งมีด "ข้าต้องการจะบอกกับท่านว่าคนที่
ไล่ต้อนข้าจนถึงขั้นนี้ล้วนเป็นท่านทั้งสิ้น เป็นท่านที่คอยๆ บีบบังคับข้าจนถึงวันนี้
ข้าขอยอมตายดีกว่าทนเช่นนี้ต่อไป ต่อให้ข้าดิ้นรนจนต้องตายก็จะทำให้ท่าน
สูญเสียซึ่งศักดิ์ศรี"

สองตาของนางแดงก่ำ เต็มไปด้วยความแค้นถึงขั้นเฉือนเนื้อเถื่อกระดูกข้า

"ท่านองค์ ถึงเวลานี้แล้วไหนท่านยังไม่พูดอะไรอีก ไยไม่กล้าต่อว่าข้า
ไม่กล้าเรียกคนมาลากข้าออกไป นั่นเพราะว่าท่านไร้ความกล้า เพราะว่า
ท่านติดค้างข้าอย่างไรเล่า"

ข้าได้ยินเสียงอุทาน คล้ายอวินอวี่กำลังจิบน้ำชาแล้วถือนถ้วยชมดูต่อ
แววตาสื่ออารมณ์สนุกคึกคักมาก

ชายาก้าวมาด้านหน้าหนึ่งก้าว จ้องข้าเขม็ง "เพราะท่านกลัวผู้คนจะรู้ว่า
ไหวฮ่องเจิงจวินเป็นผู้ชมชอบบุรุษและไร้ความสามารถคนเดียว"

เรื่องชายหน้าที่สุดในรอบพันปีเกิดขึ้นวันนี้ที่วังไหวฮ่อง

ถ้วยชากระทบโต๊ะเสียงดังกึก เสียงอวินอวี่เอ่ยขึ้น "พระชายา ข้าน้อย
ที่เป็นคนนอกชอกกล่าวลักประโยชน์ เรื่องไร้ความสามารถคนเดียว คงเป็นท่านที่
ใส่ความท่านเองแล้ว ท่านองค์เคยไปสถานเจริญรมย์กับพวกข้าอยู่หลายครา
แม้จะโปรดบุรุษเพศ แต่พวกข้าน้อยยรวมทั้งหลายคณาชายหญิงสามารถ
เป็นพยานได้ ไหวฮ่องค่อนข้างข้าของเรื่องคนเดียว มิได้ไม่ถนัดอย่างที่ท่านอ้าง"

ชายาพลันส่งเสียงหัวเราะดังก้อง หัวเราะจนตัวโก่ง หายใจแทบไม่ทัน

นางขึ้นวมาทางข้า "ท่านรู้หรือไม่ ท่านทำลายทั้งชีวิตของข้า ข้าแค้นท่าน
ไม่ว่าเป็นคนเป็นผี ข้าล้วนไม่ละเว้นท่าน วันนี้ข้าจะทำให้เป็นเรื่องใหญ่
ต่อหน้าคนนอก คนใดห้ำหั่นจะได้รู้ว่าไหวฮ่องเป็นแต่* ตัวหนึ่ง"

นางชี้ไปยังขนมจ้างที่ข้างประตู่ พุดกลั้วหัวเราะในลำคอ "เป็นเช่นไรเล่า

* เดาในที่นี้เป็นคำที่ใช้เรียกบุคคลที่ภรรยาไม่ชู้

ท่านอ๋อง เห็นฐูของข้าแล้วรู้สึกแปลกใจบ้างหรือไม่ ไม่ทราบที่ท่านอ๋อง คิดจะลงโทษข้ากับเขาเช่นไร"

ขนมัจฉาเงยหน้าขึ้นข้าฯ ใช้ดวงตาใสกระจ่างมองมายังข้า

ขมับของข้าเต้นตุบๆ ปวดเสียจนมึนงไปครึ่งศีรษะ

ข้าอยากจะบอกกับนางว่า 'เจ้าผิดแล้ว ตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ ในวันนี้เวลานี้มิใช่ข้า'

ชายาต่างกับข้ามาหลายปี ข้ากับนางไม่เคยได้เป็นสามีภรรยา กันทางกายจริง นั่นมิใช่เพราะข้าไม่อยาก แต่เป็นนางเองที่ไม่ยอมมาโดยตลอด

ชายาเป็นบุตรของขุนนางหลั ราชเลขาธิการที่มีชื่อเสียงด้านความจงรักภักดี ในราชสำนักที่สามเนื้อร้ายแปดเปื้อนจนต่างพรรอย ขุนนางหลัประหนึ่งเสาคู่* ขาวสะอาดที่ตั้งกลางน้ำเน่าไหลเขียว เป็นที่ไว้วางใจของอดีตฮ่องเต้กับไทเฮา องค์ปัจจุบันยิ่ง ทำยที่สุดหักโหมงานเกินไป อายุเพียงสี่สิบหกปีก็จบชีวิตลง ในจวนว่าการนั่นเอง

ครั้งนั้นข้ายังเป็นหนุ่มน้อยที่ถึงวัยแต่งภรรยา ไทเฮาเกรงว่าข้าจะแต่งงานกับ ลูกสาวของหวังฉินหรืออวิ้นถึง ทำให้เนื้อร้ายรวมเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน จึงเป็น แม่สื่อขอบุตรของขุนนางหลัให้กับข้าด้วยพระองค์เอง จะอย่างไรก็มีขุนนางหลั คอยเหนี่ยวรั้งเนื้อร้ายเช่นข้าเอาไว้

ข้าก็ยินดีที่จะรับนางมาเป็นชายา คุณหนูหลัมีชื่อเสียงเลื่องลือ ในเมืองหลวง เล่าลือกันว่านางมีรูปลักษณะงดงาม เก่งกาจพินหมากกลอนภาพ ไม่มีหนุ่มน้อยผู้ใดมิชอบคนงามเช่นนี้ ข้ารู้ว่าชื่อเล่นของนางคือ 'หรรหุ' ชอบสีเหลืองอ่อนหรือสีขาว ชอบอ่านกลอนของไป๋จู่อี้** ทั้งนี้เพราะข้าตั้งใจ ใช้คนไปสืบเรื่องของนางมาโดยเฉพาะ ข้าตกแต่ปีนกำแพงจนสกลหลั ใช้ไปไม่เขียนกลอนสองสามประโยคแล้วโยนเข้าไปตกในสวนใกล้ห้องของนาง เท่านั้น

ทว่าต่อมาข้าได้ยินว่าเมื่อนางรู้ว่าต้องแต่งให้กับข้าแล้วก็ร้องไห้ร้องไห้

* เสาคู่ เป็นชื่อเขาที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำหวงเหอที่ไหลเขียว ลักษณะคล้ายเสาคู่

** ไป๋จู่หรือไป๋เล่อเทียน นักกลอนแนวทางสังขยที่มีชื่อเสียงสมัยราชวงศ์ถัง

จะเป็นจะตาย อดอาหารต่อต้านไม่ต้องการแต่งให้กับอ่องชั่วเช่นข้า ขุนนางหลีกกับภรรยาอธิบายเหตุผลกับนาง หลังจากกล่อมอยู่หลายวัน คุณหนูहरुถึงตัดสินใจละตนเองเพื่อคนได้ห้า แต่งเข้าวังไหวอ่องของข้า

เมื่อข้าได้ยินเรื่องเช่นนี้แน่นอนว่าต้องรู้สึกไม่ยินดี แต่คิดแล้วข้าที่เป็นถึงอ่องคงไม่ถูกรังเกียจถึงเพียงนั้น รอจนนางแต่งเข้าวังแล้วได้เห็นรูปลักษณะหล่อเหลางามสง่าและตัวตนแท้จริงอันซื่อสัตย์จริงใจของข้าแล้ว ไม่น่าจะอาวเปลี่ยนใจร่วมใช้ชีวิตกับข้าอย่างมีความสุขก็เป็นได้

จนกระทั่งถึงคืนเข้าหอ ข้าเลิกผ้าคลุมศีรษะของนาง ครั้นแล้วก็ได้เห็นใบหน้านางลุ่มเมื่อง นัยน์ตาของนางหลุบมอต่ำ ภายใต้แสงเทียน นางแลดูงามสง่าเยือกเย็นเป็นพิเศษ ทว่าไม่แสดงอารมณ์แม้แต่บ่อย สีหน้าเย็นชาคล้ายถ้วยน้ำเปล่า

ข้าคิดว่านางขัดเขิน จึงจับมือของนางขึ้นมาแล้วพูดว่า 'ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เจ้ากับข้าคือภรรยาสามี เจ้าเป็นชายาของไหวอ่อง ภรรยาของข้าจึงเวย์อู้เจ้าไม่ต้องเรียกข้าว่าท่านอ่อง เรียกชื่อข้าเวย์อู้หรือสมญานามเชิงจวินก็ได้ตามใจ หรือเจ้าจะเรียกว่าพี่อู้หรือพี่จวิน (หล่อเหลา) ย่อมได้ทั้งสิ้น'

ข้าหวังว่าคำว่า 'พี่จวิน' จะหยอกให้นางยิ้มได้ แต่ใบหน้าของนางกลับยังคงเรียบเฉยเหมือนน้ำเย็น มือที่ถูกข้ากุมไว้ก็เย็นเฉียบ ทั้งยังสั่นระริก

ข้าก็มึนศีรษะลงคิดจะจูบริมฝีปากของนาง นางหลับตาลงด้วยท่าที่ขอยอมสละเพื่อคุณธรรม ขอบตาค่อยๆ มีหยดน้ำตาซึม

ข้าชะงักกลางคัน ไม่ได้จูมพิตลงไป ถอนหายใจถามนาง 'ข้าแค่แตะต้องเจ้า เจ้าก็เสียใจถึงเพียงนี้เชียวหรือ'

นางไม่เอ่ยวาจา หยดน้ำที่ขอบตาเอ่อล้นเป็นสายไหลผ่านแก้มของนาง ข้ารู้สึกกลัดกลุ้ม ข้ามิใช่คนที่ชอบบังคับใครให้ลำบากใจ และไม่ถึงขั้นขาดคู่เคียงเคียงหมอน ไม่จำเป็นต้องบังคับสตรีที่ติงามเช่นนี้

ดังนั้นข้าจึงเอ่ยอย่างเข้าอกเข้าใจว่า 'ในเมื่อเจ้าไม่ยินยอมให้ข้าแตะต้องข้าก็ไม่ต้องแล้ว รอจนเมื่อใดเจ้ารู้สึกว่าร่าเริง เจ้ากับข้าค่อยกระทำกิจของสามีภรรยาด้วยกัน'

เมื่อกล่าวจบข้าก็ไปยังห้องหนังสือ ข้ามคินวิวหาอย่างเงิบเหงาเดียวดาย ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ข้าก็ยังคงปฏิบัติต่อนางเฉกเช่นชายาของข้า สิ่งใดที่ควรมีนามมคเษชาติ นางต้องการสิ่งใด ข้าก็มอบสิ่งนั้นให้นาง

บางครั้งข้ายังถามนาง 'ชายา เวลานี้เจ้าเปลี่ยนใจหรือยัง'

ปีสองปีแรกนางยังคงปั้นหน้าเย็นชา ปีที่สามที่สี่นางเริ่มส่งเสียงหิ แล้วสะบัดหน้าหนี ปีที่ห้าที่หกในที่สุดนางก็เหลือบมองข้า จากนั้นก็ใช้ฟันขวกัดริมฝีปากก่อนหันหน้าหนี ขณะข้ากำลังคิดว่าในเมื่อมีการพัฒนาขึ้นเล็กน้อย 'ไม่แน่ว่าวันใดนางอาจจะยินยอมพร้อมใจ' วันนี้นางกลับทำเช่นนั้นกับข้าได้

ชายา ข้าไม่เข้าใจเจ้าเลยจริงๆ

ที่ไม่เข้าใจยิ่งกว่านั้นก็คือตอนนี้นางกลับพูดย้าไปย้ามาบดความผิดมาที่ข้าทั้งหมด หว่าข้าละเลยนาง ไม่เพียงติติงว่าข้าชมชอบบุรุษเพศ ยังหาว่าข้าไร้ความสามารถอีก

หรือว่านี่จะเป็นความผิดของข้าจริงๆ

เรื่องชมชอบบุรุษเพศขอพักไว้ไม่กล่าวถึง นางไม่ยอมสนใจข้า แต่ข้าคงไม่อาจทำตัวเป็นนักบวชด้วยเหตุนี้

เช่นนั้นถึงเรียกว่าผิดปกติกแล้ว

ในเวลานี้เองขนมจ้างที่อยู่ข้างประตูก็เอ่ยปากพูด "ท่านอ๋อง ข้า่น้อยกับพระชายามีได้กระทำการเช่นนั้น"

ในห้องโถงพลันเงียบสงัด

ดวงตาสว่างเป็นประกายของอวินอวี่มองไปที่เขาก่อนมองมาที่ข้า

ขนมจ้างมีดวงตาใสกระจ่างเปิดเผยจริงใจ "ข้า่น้อยได้รับความกรุณาจากท่านอ๋อง ถึงได้พักพิงอาศัยที่วังอ๋อง เรื่องผิดศีลธรรมจรรยาเช่นนี้ แม้ร่างจะแหลกสลายก็ไม่กระทำแน่นอน"

เขาลับตาลง "ท่านอ๋องกับพระชายามาข้า่น้อยได้ ลงโทษข้า่น้อยได้ แต่พระชายาดูหมิ่นเกียรติของข้า่น้อย ยิ่งกว่านั้นยังดูหมิ่นเกียรติของท่านอ๋อง เช่นนี้ ข้า่น้อยไม่ขอยอมทนเด็ดขาด"

เสียงของเขาไม่นับว่าดังมากและค่อนข้างราบเรียบ แต่ไม่รู้ด้วยเหตุใด

ในห้องโถงอันเงียบสงัดนี้กลับให้ความรู้สึกอีกheim

นางหั่วเราะอีกคราหนึ่ง ก่อนพูดแทรกท้ายประโยคของเขาว่า "เกียรติเช่นนั้นหรือ ฮ่าๆ คนเช่นเจ้ากลับพำพิตถึงเกียรติได้ ช่างน่าขำนัก ต้องให้ข้าพูดให้ทุกคนฟังหรือไม่ว่าท่านอ่องนำตัวเจ้ากลับมาทำอะไร"

คำพูดของนางเต็มไปด้วยคำเสียดสีจากความเกลียดชัง ท้ายที่สุดข้าก็ไม่อาจไม่เอ่ยปาก "ชายา เหตุจึงคือผู้ที่ข้าชื่นชมในความสามารถ จึงจ้างมาทำงานบัญชี เจ้าเองก็รู้ดี"

ชายาพูดว่า "ท่านอ่อง เรื่องดำเนินมาจนถึงวันนี้แล้ว โยต้องเสแสร้งอีก บุรุษหนุ่มที่ท่านพากลับมาใครที่ท่านบริสุทธิ์ใจด้วยบ้าง"

"หึๆ" อวินอวีที่นั่งอยู่บนเก้าอี้รับแขกสงเสียงหั่วเราะอีกครั้ง

เหตุจึงพลันหน้าแดง "ข้าน้อย..."

เรื่องมาถึงขั้นนี้ ข้าไม่อาจไม่พูดด้วยความโมโห "ชายา เจ้าจะยังเรื่อยเรื่อยไร้แก่นสารไปถึงเมื่อใด ข้าเคยพาคนที่มีความสัมพันธ์กับข้า กลับวังอ่องเมื่อใดกัน"

อวินอวีกระแอมครั้งหนึ่งก่อนปล่อยเสียงหั่วเราะดังลั่น ส่วนไบหน้าผู้ตรวจการน้อยเฮ่อปรากฏหลากหลายสีส้น คล้ายจะแข็งทื่อไปแล้ว

เห็นเหตุการณ์เลยเถิดจนยากจะจัดการแล้วข้าก็ถอนหายใจยาว "เอาเถิด ชายาก็ก่อวณมาพอแล้ว เรื่องที่ต้องการให้ผู้อื่นรู้ก็รู้กันหมดแล้ว เรื่องนี้พอกันแค่นี้ก่อน" ข้าเรียกกองครักษ์เข้ามาพาชายาและเหตุจึงไปแยกกันกักตัวในห้องว่างชั่วคราว

ตอนที่ชายาถูกพาออกไปนางยังคงติดดิน เอ่ยปากด่าทอเสียงดัง ขนาดถูกนำตัวไปครู่หนึ่งแล้ว เสียงของนางยังก้องกังวานอยู่ไม่หายไปไหน

อวินอวีห่มนุผ้าถ้วยชาพลางพูดว่า "วันนี้ช่างบังเอิญนัก ไม่คาดว่าพาผู้ตรวจการน้อยเฮ่อมาคารวะท่านอ่องแล้วจะได้เห็นเหตุการณ์ที่หาชมได้ยากยิ่ง"

ผู้ตรวจการน้อยเฮ่อไม่เอ่ยปาก ตัวลั่นนั่งงก

อวินอวียิ้มให้เขา "เจ้าไม่ต้องกลัว เจ้ากับข้าได้เห็นเหตุการณ์ที่ไม่สมควรเห็น

นับว่าเปิดหูเปิดตา แม้ท่านอ่องจะฆ่าปิดปากทุกคนที่อยู่ที่นี่ในวันนี้ ก็ยังมีอีกตั้งหลายคนรวมทั้งข้าตายเป็นเพื่อนเจ้าหรือมิใช่"

ปิดปาก ใครจะปิดปากคนทั้งหมดได้

เกรงว่ายังไม่ถึงครึ่งวัน คนทั่วเมืองหลวงคงรู้ยายยอเด่าของข้าไว้อองแล้ว

อวินอวีจิบชาคําหนึ่ง ก่อนส่งเสียงล้อเลียน "เมื่อครู่ข้าเห็นว่าบัณฑิตเหอจ้งผู้้นหน้าตาค่อนข้างงามอยู่ ช่วงนี้ท่านอ่องชมชอบบรรดาดีเจ็ดชิดลงเรื่อยๆ แล้ว"

ข้ารู้สึกขมขื่นยิ่ง จนคร้านจะอธิบายแก้ความ

อธิบายไปผู้ใดจะเชื่อ ด้วยชื่อเสียงของข้า ข้าอธิบายอะไรไปล้วนไม่มีใครเชื่อถือ

แม้ข้าจะชมชอบบุรุษ แต่ก็ทำอยู่แต่ในหอโคมเขียว ไม่เคยเกี่ยววบุรุษทั่วไปให้เสื่อมเสีย เมื่อสองเดือนก่อนบัณฑิตเหอจ้งผู้นี้หิวจนเป็นลมบนถนนขณะเฝ้าชายภาพอักษร ข้าเกิดใจดีขึ้นมาจึงรับไว้ให้อยู่ในวัง แล้วใช้คนจัดหางานตำแหน่งบัญชีให้ทำด้วย ถือว่าทำดีสั่งสมบุญ ผ่านมาหลายวัน ข้าเกือบจะลืมเขาไปแล้ว ไม่นึกว่าชายาจะคิดโยงไปเองเช่นนี้

เรื่องนั้นว่าข้าพลอยทำให้เขาเดือดร้อนแล้ว

อีกทั้งข้าไม่เชื่อเด็ดขาดว่าเขาจะเป็นชู้กับชายา ทั้งเป็นบิดาของเด็กในท้อง

อวินอวีวางถ้วยชา ลูกขึ้นยืนกล่าวว่า "ท่านอ่อง หากท่านยังไม่ปิดปากข้ากับผู้ตรวจการน้อยเฮ่อ พวกข้าคงต้องขอตัวแล้ว"

ข้ายิ้มอย่างขมขื่น "วันนี้ทำให้ทั้งสองท่านชมเรื่องน่าขันแล้ว คงไม่เดินไปส่ง"

อวินอวียกมือคารวะ ก่อนพาผู้ตรวจการน้อยจากไป ข้านั่งอยู่บนเก้าอี้พลันคิดอยากให้เวลานี้มีใครเอามาฆ่าฟันข้าให้สลับที่

เหล่าข้ารับใช้นางกำนัลต่างแอบมองข้าด้วยสายตาเวทนาและคาดเดาจางเขียว หัวหน้าข้ารับใช้ฝ่ายในที่อายุมากที่สุดในวังอ่องเอ่ยถามข้าอย่างระมัดระวัง "ท่านอ่อง เรื่องของพระชายา..."

ข้ายกมือขึ้นมาวางบนหน้าผาก "อย่าเพิ่งให้เรื่องรั่วไหลออกไป

หาหม่อมมาตรวจชีพจรนางก่อน"

ตรวจพบชีพจรตั้งครุฑของชายาจริง อายุครุฑก็เกือบสองเดือนแล้ว
เด็กนี้ไม่ใช่ลูกของข้าแน่นอน สองเดือนก็เป็นระยะเวลาที่เหอจ้งเข้ามา
อยู่ในวังพอดี

ข่าวคราวแพร่ออกไปเร็วกว่าที่ข้าคาดไว้ ยามบ่ายก็มีคนฝ่ายใน
รับพระบัญชาของฮ่องเต้มาเรียกข้าเข้าวังแล้ว

ภายในอุทยานหลวงไปไม่เขี้ยวครึ้ม นุปผาสดสวย ข้าก้าวย่าง
บนระเบียงคดเคี้ยว ปลาไนในสระน้ำได้ระเบียงถูกเลี้ยงจนเคยชิน พอสัมผัสถึง
เงาคนก็สะบัดหัวหางว่ายมาอรววมกัน น้ำเป็นระลอกสีแดงไล่ตามหลัง
เงาของคนที่อยู่เหนือสระ

ณ สุดปลายทางของระเบียงทางเดิน ผ่านสองพุ่มดอกไม้ หนึ่งก้อนหิน
พิสดาร ภายในประตูตำหนักที่แง้มเปิดอยู่กึ่งหนึ่ง เกร่างเหลืองสว่างกำลังถือ
ม้วนกระดาษจับพู่กัน ชันที่ฝ่ายในเอ่ยทูล เมื่อได้ยินเสียงอนุญาตให้เข้าเฝ้า
ข้าก็ก้าวเข้าตำหนัก คุณเฝ้าลงหน้าโถ้ทรงพระอักษรด้วยความเคารพ
ชายแขนงลงพระองค์สีเหลืองสว่างปลิวไหวเล็กน้อย จากนั้นทรงวางกระดาษ
และพู่กันในมือลง "เสด็จมาแล้วหรือ รับลูกขึ้นเถิด มีต้องมากพิณ"

ช่วงหลายปีมานี้บ่อยครั้งที่ฝ่าบาทจะทรงเรียกข้าว่าเสด็จจา ปกติ
เรียกข้าว่าไหว้องหรือไม่กี่เจิงจวิน ทุกครั้งที่เรียกเสด็จจามักออกสั่นขวัญหาย
เพราะต้องมิใช่เรื่องดีแน่

ครั้นแล้วหลังจากข้าลุกขึ้นก็เห็นคิ้วของฮ่องเต้ขมวดเล็กน้อย
พระองค์ตรัสด้วยสีหน้าที่แสดงความห่วงใย "เราได้ยินมาว่าที่วังของเสด็จจา
เกิดเหตุวิฤตในครอบครัว"

ข้าทูลตอบ "ไม่ถึงขนาดเหตุวิฤตพะยะค่ะ เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย
อันไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึงเท่านั้น"

คิ้วของเจ้จ้อคลายออก นิ่งพิงพนักเก้าอี้มั่งกร "เสด็จจาเตรียมจัดการเรื่องนี้
อย่างไร"

ชายาของข้าผู้นี้มีไทเฮาเป็นแม่สื่อ ฮองเต้เป็นเจ้าภาพงานแต่ง หากข้าต้องการจัดการนางก็สมควรทูลบอกทั้งสองพระองค์ถึงจะถูก

ดังนั้นข้าจึงทูลว่า "นี่เป็นเรื่องอับอายในครอบครัว กระหม่อมไม่ต้องการให้แพร่ออกไปภายนอก จึงคิดสืบสวนเรื่องนี้ภายในให้กระจ่างเสียก่อน ค่อยคิดถึงเรื่องอื่นพะยะค่ะ"

ฉีเจ๋อหยิบฎีกาตรงหน้าขึ้นมาพลิกดู "ในเมื่อเสด็จอาไม่ต้องการให้เรื่องแพร่ออกสู่ภายนอก เราก็จะได้บอกทางสำนักกราชวังว่าอย่าเพิ่งแทรกแซง เราได้ยืนยันว่าชายาสารภาพทั้งหมดแล้ว เสด็จอายังจะต้องสืบสวนอันใดอีก"

ข้าทูลว่า "แม้ชายาจะกล่าวเช่นนั้น ทางที่ดีก็ยังคงต้องสืบหาความจริงอีกครั้ง ไม่อาจอาศัยความเพียงข้างเดียวมาใส่ความผู้บริสุทธิ์"

ฉีเจ๋อปิดฎีกา "เสด็จอาพูดว่าความเพียงข้างเดียว คิดว่าคงหมายถึงคำพูดของชายา เช่นนั้นผู้บริสุทธิ์หมายถึงผู้ใด"

ข้าทูลตอบ "ชายากับเหอจิ้ง ผู้ที่เกี่ยวข้อง...ทั้งหมดล้วนสมควรสืบสวนอย่างถี่ถ้วน ไม่อาจใส่ความผู้ใด กระหม่อมมีความเห็นเช่นนี้"

ฉีเจ๋อกำฎีกากล่าวว่า "อ้อ ที่แท้ผู้ที่เกี่ยวข้องอีกคนชื่อว่าเหอจิ้ง" มุมปากคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ครึ่งหน้าหากเสด็จอาจะพาคนกลับวังอ่องคงต้องระมัดระวังสักเล็กน้อย"

เฮ่อ ในเมื่อไม่อาจอธิบายได้ก็ไม่อธิบายแล้วกัน

ข้าโค้งกายแล้วทูลไปว่า "กระหม่อมรับราชโองการ วันหน้าจะระมัดระวังแน่นอน"

ฉีเจ๋อโยนฎีกาในมือกลับไปใต้โต๊ะ "เอาเถิด ในเมื่อเสด็จอาายังต้องทำการสืบสวนก็กลับไปวังอ่องก่อนแล้วกัน"

ข้าคุกเข่าทูลลาอย่างนบนอบ จากนั้นก็ถอยออกจากตำหนัก

ที่ระเบียงทางเดิน อวิ่นอวิ๋กับอีกคนหนึ่งกำลังเดินมาทางนี้ พวกเขาพบกับข้าที่กลางระเบียงทางเดิน

อวิ่นอวิ๋กล่าวยิ้มๆ "ที่แท้ฝ่าบาทก็ทรงทราบเรื่องแล้ว ท่านอ่อง ข้าน้อยต้องขอบอกท่านว่าเรื่องนี้ข้าน้อยมิได้เป็นคนพูด เพียงแต่ข้าน้อยต้องขอกล่าว

มากความสักระยะกว่าท่านควรจะปรับปรุงนิสัยเสเพลของท่านบ้าง สตรี
แน่นอนว่าพึงพาไม่ได้ แต่ถ้ามองย้อนกลับบุรุษเองก็เชื่อถือไม่ได้เช่นกัน"
เขายิ้มกว้างพร้อมเหลือบมองข้างกาย "ท่านเสนาบดีหิวแล้ว ข้ากล่าวถูกต้อง
หรือไม่"

ข้ามองคนข้างกายอวีนอวี ก่อนยิ้มแหยพูดว่า "ได้ทำวีนอย่าได้สาตเกลื่อ
ใส่สะเกิดแผลของข้าอีกเลย เรื่องเช่นนี้แน่นอนว่าไม่สะดวกจะกล่าวอันใด
ได้ทำวีนอย่าได้หาพรรคพวกเลย"

แม้วีนอวีมักชอบตากถาง แต่ก็มีขอบเขต พูดถึงแค่นี้ก็หยุด หาเรื่อง
มาพูดคุยอีกสองสามประโยคแล้วต่างคนก็ต่างขอตัวกลับ

คนที่อยู่ด้านข้างเขาก็มีตัวเล็กน้อย "ไหวอ่อง ข้าขอตัวก่อน"

ข้าก็คำนับตอบ "เชิญเสนาบดีหิวแล้วตามสบาย"

ข้ามองอวีนอวีกับแผ่นหลังสีน้ำเงินเข้มนั้นค่อยๆ เดินจากไปอีกทาง
ความรู้สึกหลายอย่างในใจปนเปไปหมด แต่ก็อดไม่ได้ที่จะมองเงาร่างนั้น
ให้นานขึ้นอีกนิด ได้หาลำลวนรู้ว่าข้าไหวอ่องนั้นชมชอบบุรุษ

แท้จริงแล้วแรกเริ่มข้าเสแสร้ง มิได้ชมชอบบุรุษจริง

ตอนนั้นข้าคิดว่าไทเฮากับฮ่องเต้หลานชายของข้ามักจะระแวงข้าอยู่ตลอด
คงเหนื่อยยิ่งนัก ถ้าข้ามีทายาท คาดคะเนอย่างดีที่สุดแล้วสถานภาพของเข
ก็คงไม่ต่างไปจากข้าในตอนนีเท่าไร

ดังนั้นมิผู้ให้เชื้อสายของไหวอ่องจบสิ้นไปเลยที่รุ่นของข้า ข้าจึงแสร้งเป็น
ชื่นชอบบุรุษเพื่อให้ไทเฮาและฮ่องเต้สบายใจ

คำเท็จพูดมากเข้าอาจถึงขั้นหลอกตัวเองให้เชื่อถือได้ เสแสร้งชอบบุรุษ
มากเข้าก็มีนิงๆ งงๆ ชอบเข้าจริงเสียแล้ว

รอนจข้าพบว่าที่เล่นกลายเป็นที่จริง ความผิดพลาดนั้นก็ไม้อาจแก้ไข
กลับมาเช่นเดิมได้แล้ว

ไม่ว่าตั้งแต่เมื่อใดที่ใจของข้ามีคนผู้หนึ่งอาศัยอยู่ จะใช้อย่างไรก็ไม่ไป
อยู่ในที่มีदनวัน จึงชอบความสว่าง

มักกินแต่หวาน จึงเฝ้าหมายจะชิมรสเค็ม

ข้าคิดว่าในตอนนั้นอาจเป็นเพราะเหตุผลนี้ถึงทำให้ข้าถูกใจคนผู้นี้
หลิวถงอี่ นามรอง หรานซื่อ

ข้าคือเนื้อร้ายก้อนใหญ่ที่สุดของราชสำนัก เขากลับเป็นขุนนางผู้ซื่อสัตย์
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนับแต่ขุนนางหลี่ เปรียบเสมือนเสาตั้งขั้วชาวสะอาดที่ตั้งกลางน้ำเน่า
ไหลเชี่ยว

เขาคือเสนาบดีที่ดี ไม่ว่าจากปากของคนในราชสำนักหรือชาวบ้าน
เมื่อข้าพบเขา ข้าทำได้เพียงรับหนึ่งคำขานว่า 'ไหวอ่อง' จากเขา และเรียกเขาว่า
'เสนาบดีหลิว' เท่านั้น

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624492.html>